

תקות מנהם

גליון מס'
227

עש"ק פרשת וארא – כ"ד טבת
יום ההילולא דאדמוה"ז
הי' תהא שנת אל-על* – שנת
ביאת ה'משיח (בגימטריא)

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"א) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.
ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

בעז"ה

לחיות עם הזמן!

ספר נזיקין - ב'

מחזור כט שנה כח

הי' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא)

יום ד' פרשת וארא כ"ב טבת

סיום הלכות גניבה והתחלת הלכות גזילה ואבידה

והשלמה להלכות נזקי ממון

ובענין זה כתוב שהי' אומר לו: "והי' כי תלכו לא תלכו וריקם: ושאלה אשה משכנתה ומגרת ביתה כלי כסף וכלי זהב ושמלות, ושמתם על בניכם ועל בנותיכם, ונצלתם את מצרים"¹

היינו שהי' מצווה לקחת את **כלי וממון מצרים** ולהעלותם לכלי ישראל, שיהיו בשירות עם ישראל בעבודת ה' ואח"כ מהכסף והזהב תרמו להי' למשכן וכליו – עליית והפיכת הממון של גלות מצרים לממון של קדושה וגאולה. וזהו גם מ"ש: "וגם ערב **רב** עלה אתם"; שביציאת מצרים העלו ובררו את ה'**רב** (מלי **רוב**) הניצוצין מתוך רפ"ח ניצוצין שמתבררים במשך כל שנות הגלות.

גלות מצרים – גנוב גונבתי

ג. ענין **גלות מצרים והיציאה והגאולה** משם, הוא כמו ענין **הגניבה ותשלומי** ובפר' וארא הרי מדובר על המשך גלות מצרים והמכות וההכנות לגאולה (ודי לשונות של **גאולה**): גלות מצרים באה והתחילה בגלל ובעקבות מכירת יוסף, והוא אמר ע"ז שמכירתו היתה ענין של **גניבה** כמו שאמר יוסף: "כי **גונב גונבתי** מארץ העברים וגו"² והיציאה ממצרים היא מעין תשלום והשבת הגניבה. והגניבה היתה **כפולה**, "גונב גונבתי"; ולכן גם העליי היא כפולה כנאמר: "ואנכי **אעלך גם עלה**" שזהו כנגד הירידה הכפולה שאמרו האחים ליוסף "ירד ירדנו". ומבואר בחסידות שהירידה הכפולה, היא ירידה בגשמיות וירידה ברוחניות [או ירידה בגלות מצרים, שהיא שרש לכל הגלויות עד הגלות האחרון]. והעליי הכפולה היא עליי בגשמיות ועליי ברוחניות [או עליי מגלות מצרים שהיא שרש לעליי של שאר הגלויות, ועד הגלות האחרונה והגאולה

הפיכת הגולה לגאולה – ו"נזיקין" ל"ישועות"

א. את רוב הלי' **נזקי ממון** למדו בפרשת **שמות**, ובהמשך למ"ש בגליון הקודם, שההוראה מהלכות אלו, שעלינו להפוך את הממון המזיק שהוא מ"ארבעה אבות נזיקין", לממון המועיל ומצוה, וכולל ועיקר מצות צדקה וחסד בממון האדם (וגדולה צדקה שמביאה הגאולה, והצדקה עצמה היא העלאת וגאולת ממון האדם וחלקו בעולם, שע"כ מביא הגאולה השלמה והכללית בעולם), שזהו קשור עם כללות ההוראה מספר "נזיקין" שהופכין את ה**נזיקין לישועות**. וכן כללות עבודתנו, להפוך הגולה לגאולה, ע"י הכנסת ה-א', היינו הבאת ה"**אלופו** של עולם", ז.א. שלא מבטלים את הגולה אלא שלוקחים את הגולה ומכניסים שם את הא' (אחדות ה' והאלוקות), והופכים אותה לגאולה. וכן את כל הענינים שבגולה הופכים ומנצלים אותם לעניני גאולה, שזהו הפיכת ה"נזיקין" ל"ישועות".

וזוהו גם התוכן של פר' **שמות**; שמדובר בה על השעבוד והגלות וההכנות לגאולה, היינו שגלות מצרים נהפכת לגאולה, וכפי שהרמב"ן אמר בהקדמתו לספר ופרשת **שמות**, שזהו תוכן ס' **שמות**; הגלות ויציאת מצרים שהן השרש לשאר הגלויות והגאולות.

כלי מצרים – לתרומת כלי המשכן

ב. ויש להוסיף, שתוכן זה, שעניני ודברי הגלות נהפכים לגאולה, וממון הגלות נהפך לממון הגאולה, אנו מוצאים **מפורש** בפרשת **שמות** בשיעור החת"ת של הימים שהתחילו את הלי' נזקי ממון, שם לומדים על מינויו של משה ותחילת שליחותו לגאול את עם ישראל.

¹ שמות ג' כא-כב.
² וישב מ, טו.

[השלימה]

כתשלום על עבודת הפרך, שעבדו את מצרים במשך שנים [שזה ענה גביהא בן פסיסא לנכרים לפני אלכסנדר מוקדון, על טענתם שהיהודים ישלמו עבור הכלים ששאלו ולא החזירו למצרים, והוא ענה, שא"כ נעשה חשבון ושישלמו ליהודים עבור כל העבודה ששעבדו אותם].

מכירת יוסף – גניבת נפש

ה. בסוף הלכות גניבה מדובר על איסור גניבת נפשות ועונש מיתה שיש על זה, אם השתמש בו ומכרו, וכן גניבת יוסף שהיתה גניבת נפש ומכירתו לעבד, והיתה ההתחלה והגורם של הירידה וגלות למצרים. שישעבדו את יוסף כעבד, ואח"כ בבית הסוהר, וכן שיעבדו את היהודים במשך שנים במצרים, ולכן העונש שלהם הי', שטבעו ומתו בים סוף, ו"לא נשאר בהם עד אחד"¹³. וכן ככפרה על עם ישראל שעשרה שבטים, האחים, מכרו את יוסף, לכן נהרגו עשרה הרוגי מלכות כמו שאומרים בסדר "העבודה" במוסף דיום הכיפורים, בענין עשרה הרוגי מלכות, שהי' בגלל שהי' בבני ישראל "והגונב איש ומכרו ונמצא בידו מות יומת"¹⁴.

* * *

גזילה והשבתה – גלות וגאולה

ו. גם הלכות גזילה ואבידה מורים על הגלות ועל השיבה לגאולה. שבשניהם יש את מצוות ההשבה: השבת הגזילה, כמש"נ: "והשיב את הגזילה"¹⁵ וכן השבת אבידה כמש"נ: "השב תשיבם לאחיק". ונראה בפשטות שלכן כתבם הרמב"ם ביחד "הלכות גזילה ואבידה" – היות ובשניהם יש את מצוות ההשבה. וכנ"ל בפרשת וארא מדובר על גלות מצרים והמכות וההכנות לגאולה והרי גלות מצרים היא השורש וכללת את כל הגלויות שנקראות על שם "מצרים", כמאחז"ל "כל המלכויות – נקראות על שם מצרים על שם שהם מצירות לישראל"¹⁶.

והגלות היא ענין הגזילה שגזלו את ישראל מאדמתם ואת ארץ ישראל מעם יזראל. והגאולה ושיבת עם ישראל לארץ ישראל נקראת "השבת הגזילה". ולהעיר דבר נפלא: גזילה – גימטריא "גאולה"; היינו שהופכים את הגזילה והגולה לגאולה כמו שאומר הרב¹⁷ שאין צורך לבטל את עניני הגולה, אלא מכניסים בגולה את הא' "אלופו של עולם" שמגלים שם את האלוקות, והעולם מתבטל אל האלוקות, ואז כל העולם נהי' ענין של גאולה,

וההבדל בין גזילה לגאולה; שבמילה גזילה יש ז', ובמילה גאולה יש א'-ו' גימטריא ז'; "ל ההסבר בזה בקשר לגלות וגאולה; שז' מורה שכל השבע הם יחד, ואין הבדל בין השש לשבע, כמו למשל ההבדל בין ששת ימי המעשה, שהם חול, ויום השביעי שהוא שבת קודש, ואם חושבים ומתייחסים שכל השבע הם יחד ואין הבדל בין חול לקודש ולשבת קודש, זהו ענין של גלות וגזילה, אם יש חילול שבת, וכדברי אד"ש שכל ענין של עבירה זה ענין של גזילה; שמעבירים החיות שהיתה צריכה להיות בקודש, אל החול והסטרא אחרא, [וכפי שלדאבונינו רואים לפעמים שלט על עסקים "פתוח 7 ימים בשבוע", י"ל היינו שלא מבדילים בין יום השבת לימי החול, שזהו גלות וגזל הקדושה, אבל בגאולה הו'

[וכפי שכתבנו בגליונות ובמחזורים שעברו; הירידה הכפולה של גלות מצרים שהיא גרמה וצורך העלי' הכפולה, מרומזת כבר בירידה שעליה אמר יעקב לבניו לפני שירדו למצרים בפרשת מקץ: "רדו שמה"³, ועי' אומרים חז"ל⁴ ומובא בפירש"י עה"פ: "ולא אמר לכו, רמז למאתים ועשר שנים שנשעבדו למצרים, כמנין רד"ו". והרד"ו רמז לעליה הכפולה; כי הכפל מרומז בפסוק "ואעלך גם עלה"; ו"עלה" (צורת ה"מקור" של עליה) – גימט' - 105, ופעמיים על"ה – גימט' 210; היינו שברד"ו כלול – ומרומזת כבר – העליה הכפולה!]

גניבה כפולה

ד. וגם אצל יוסף היתה גניבה וירידה כפולה; כמו שחז"ל במדרשים⁵ אומרים שנגנב כמה פעמים; נגנב מבית אביו ונגנב מהבור, וגם הישמעאלים גנבוהו. ואפשר לומר גם שזו גניבה בגשמיות וגם ברוחניות, שנלקח והוצא מביתו ומארץ ישראל, והירידה לגלות מצרים "ערות הארץ"⁶.

ומכיון שתשלומי הגניבה הם כפלים, אנו מוצאים אצל יוסף גם שני מיני תשלומין ככפרה על מכירת יוסף; כפי שמביא כ"ק אד"ש בליקוטי שיחות פרשת וישב, מ"ש בירושלמי⁸ שבגלל מכירת יוסף שהי' בעשרים כסף לכן כל אחד צריך לפדות את בנו בכורו בה' סלעים [שחמשה שקלים הם עשרים כסף]. והתשלום השני שבא לכופר נפש ולכפרה על מכירת יוסף הוא מחצית השקל [ואד"ש מבאר זאת ע"פ הידוע⁹ שמחמת עוון מכירת יוסף נגזר עונש הגלות לדורות, ולכן צריכים "כופר נפש" לדורות, שכל אחד נותן כל שנה מחצית השקל, לפי שמכרו את יוסף שהוא בכורה של רחל עשרה אחים וקבלו על זה חמשה שקלים, יוצא שכל אחד מהעשרה אחים קיבל מחצית שקל¹⁰. ולכן שני סוגי התשלומין, אולי זה קשור עם תשלום הכפל על גניבת יוסף.

ואפשר לומר שגם ביציאת מצרים כפשוטה הי' מעין תשלום כפל, היציאה והשבת היהודים מהגלות לארץ ישראל, וה"רכוש גדול" הי' כלי כסף וכלי זהב" שלקחו היהודים מהמצריים. והעונש למצריים גם הי' כפול. המכות שבפרשתנו, ושכולם טבעו בים סוף.

ואפשר לומר שגם מכירת יוסף עצמה היתה גניבה כפולה גניבת גופו וממונו, שלקחו ממנו והפשיטו את כותנתו, ולכן התשלום הוא בכפלים. ואולי מכיוון שמכירת יוסף נקראת גניבה לכן גם לקחו את הי' כלי כסף וכלי זהב¹¹ ממצרים ב"גניבה", ומעין גניבה, שאמרו להם וביקשו שישאלום, ובסוף ברח העם עם הי' כלי כסף וכלי זהב" ובגמ' כתוב¹² שזה הי' גם

³ מקץ, ב.

⁴ תנחומא ח. ב"ר פצ"א ב. ילקו"ש קמ"ח.

⁵ ב"ר פפ"ח.

⁶ מקץ מב, ט.

⁷ לקו"ש ח"כ פרי וישב עמ' 185

⁸ ירושלמי שקלים פ"ב סה"ג. וכ"ה בב"ר פרי וישב (פפ"ד, יח), ועוד.

⁹ זח"ב (בתוספות) רעו, א. זוהר חדש פרי וישב (כט, א). ובכ"מ. ולהעיר משבת

יב.

¹⁰ ובשיחה הנ"ל מבאר אד"ש למה היו צריכים לשני סוגי תשלומין אלה

לכפרה על עוון מכירת יוסף.

¹¹ שמות ג, כב.

¹² סנהדרין צא, א.

¹³ בשלח יד, כח.

¹⁴ משפטים כא, טז.

¹⁵ ויקרא ב, כג.

¹⁶ ב"ר פט"ז, ד.

¹⁷ ספה"ש ה'תשנ"א ש"פ אחרי – קדושים י"ג אייר עמ' 504.

לחוד והאי לחוד; ז.א. שיום השבת הוא שונה משאר ששת הימים ושייך לקדושת "אלופו של עולם". [וכל שביעי קודש, ושייך לגאולה, כמו שאומרים חז"ל שאם ישראל משמרים השבתות מיד נגאלין!] ואם היתה גזילה ר"ל, היינו כנ"ל ענין העבירה שפירושה העברת החיות מרשות הקדושה לרשות הסטרא אחרא, צריכה להיות **השבת הגזילה** שזה מורה על שיבת עם ישראל מהגולה לגאולה, שעל כך מדובר בפרשתנו, "שלח את עמי ויעבדוני".

תעיתי כשה אובד

ז. גם ענין האבידה והשבת אבידה מורים על הגלות ועל הגאולה;

מצב עם ישראל בגלות הוא מצב של "אבדה", וכמשי"נ "שה פזורה ישראל", וכן נאמר "תעיתי כשה אובד", היינו שמפוזרים בין הגויים, ועיי"כ איבדו היציבות והתוקף היהודי. וכמו שאומר כ"ק אד"ש מה"מ¹⁸ שהעיקר בתקופת הגלות ובדורותינו "עקבתא דמשיחא", לקיים מ"ש ברמ"א בסעיף הראשון בשו"ע: "ואל יבוש מפני המלעיגים עליו"; [וי"ל אל יבוש מפני המלעיגים – ר"ת – אימ"ה – שאם יש יראת שמים אין אימה והתפעלות מהסביבה] היינו שלא להתפעל בכלל מהסביבה ומנסיונות הגלות אבל אם בן אדם מתבייש ומתפעל זו גלות קשה ביותר.

וזהו מ"ש בגמ' בפרק אלו מציאות¹⁹ שעושה צריכותא בפסוק שנאמר: "על שור על חמור על שה על שלמה על כל אבידה וגו"²⁰ והגמ' מפרשת מה החידוש בכל אחד מהסוגים אבל על שה אומרת הגמ': "שה דאבידה קשיא", שבוה אין ביאור למה צריך לכתוב בפסוק "שה", אבל הפירוש הפנימי בעבודת ה' שבכל הסוגים של התאוות ונפש הבהמית שור, חמור וכו' שלכולם יש עצה איך "לעבוד" ולטפל בהן, אבל "גלות" השה של אבידה כנ"ל הנאמר "תעיתי כשה אובד", שם קשה העבודה עם זה, כשחסר ליהודי התוקף והיציבות של "אל יבוש מפני המלעיגים", היינו שענין האבידה זוהי גלות חמורה ביותר, ורק עם תוקף של מ"ש מקודם בשו"ע "שויתי ה' לנגדי תמיד", אפשר להתגבר על זה וכהפירוש החסידי ב"שויתי שכל עניני קשיי ונסיונות עוה"ז, יהיו אצלו בהשוואה ולא יפריעו את עבודת ה' שלו [ואולי זהו גם הפירוש הפנימי (בעבודת ה') במה שבגמ' שם אומר רבא: "חמור דבור – קשיא" היינו הגלות הקשה מצד החומרנות אצל אדם "בור" – ע"ד "הבור ריק אין בו מים – תורה, היינו בעלהבתישע הנחות"]

הגאולה – השבת אבידה

ח. והשבת האבידה ברוחניות ובפנימיות מורה על ענין הגאולה שמשבים את היהודים "האובדים בארץ אשור, והנדחים בארץ מצרים" ומשיבים אותם לארצם ולאדמתם ארץ ישראל.

ובנוסף על מה שבכללות הפרשה מדובר על המכות וההכנות לגאולה מצרים, וכתובים כאן הד' לשונות של גאולה, כתובה כאן גם כן הלשון החמישית "והבאתי אתם אל הארץ וגו'", שזהו ענין השבת היהודים האובדים לארץ ישראל בגאולה מצרים, וכולל גם היעוד של הגאולה העתידה והשלימה ע"י מלך המשיח, מיי"ד ממ"ש נאו!

והלשון החמישית קשורה עם המשיח; כי חמישית אותיות משיחית; כי המספר חמש הוא למעלה מד' חלקי העולם וד' העולמות וד' אותיות שם הוי' ו-5 הוא למעלה מהטבע ומלעלה מסדר השתלשלות.

ט. וזהו גם התוכן של חודש טבת, שלומדים ההלכות בשבוע האחרון דחודש טבת, וכפי שכתבנו בגליונות הקודמים עבודת הטבת היא להרים ולהעלות לחמם ולהאיר את ה"טבת" החשוך והקר, ולעשותו לאבים טובות ומאירות.

מסיימים ביום כ"ח – כח טבת, וגימטריא "יחי"

מצאתי דוד עבדי – מציאת המשיח

י גם המשיח נקרא מציאה כנאמר "מצאתי דוד עבדי", ז.א. שאנו צריכים למצוא אותו שזהו ענין הגאולה.

"תקות" חוט השני²¹

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע והתאריך.

- א. הפיכת הנזקי ממון ל"ישועות" וגאולה.
- ב. פרשת שמות – משעבוד לגאולה.
- ג. ניצול כלי מצרים לעבודת ה' ולכלי המשכן.
- ד. גלות מצרים ע"י גניבת יוסף – גונב גונבתי.
- ה. גניבה כפולה – ועלי' וגאולה כפולה = אעלך גם עלה.
- ו. בפרשת וארא – שעבוד מצרים וההכנות לגאולה.
- ז. עונש מצרים בכפלים (המכות וטובעו בים סוף, וכן יציאת ישראל וניצול הכלים), והתשלום לעם ישראל כפול.
- ח. מכירת יוסף – גניבת ומכירת נפש שהביאה את גלות מצרים.
- ט. גזילה והשבתה – גלות וגאולה.
- י. מצב הגלות – אבידה – שה פזורה ישראל, ותעיתי כשה אובד.
- יא. השבת האבידה – גאולת עם ישראל.
- יב. העלאת וגאולת "הטבת"
- יג. המשיח – מציאה.

מצאתי דוד בסדו"ם

בענין מ"ש שמיח הוא מציאה כמשי"נ: "מצאתי דוד עבדי", כדאי לספר:
לפני כמה שנים בהיותי בשיקאגו פעם אי שבת, ערך הרב אלחנן שיחי עוררעס סעודת "מלוה מלכה" בביתו בהשתתפות הרה"צ מסטרופקוב שליט"א (הוא ואביו זצ"ל היו מקורבים לרבי ובקיאים ולמדנים והרבי הי' מתכתב בלימוד וכו' עם האבא עוד מתחילת הנשיאות), ה"סטרופקובר" אמר ב"מלוה מלכה": עה"פ "מצאתי דוד עבדי" אומרים במדרש²² "והיכן מצאתיו – בסדום", שהפשט הפשוט שמוסב על לידת המשיח שנולד ע"י בנות לוט מסדום (שמוצאו מרות המואביה ונעמה העמונית) ואצל בנות לוט כתוב "בנותיו הנמצאות"

²¹ יהושע ב, חי. ועיין ברשימי שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה רחב את המרגלים של יהושע, ועל ידו משפחתה תלו את תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

²² ב"ר פרי' לך פמ"א, ד.

¹⁸ לקו"ש ח"א פרי' משפטים עמ' 157.

¹⁹ בבא מציעא כז, א. [ולחע"ר: ז"ך – קשור עם זיכוך החומר].

²⁰ משפטים כב, ח.

ואמר הרבי מסטרופקוב ה"ווארט" החסידי; "בסדו"ם – ר"ת: "בסעודתא דדוד מלכא משיחא" – היינו בסעודת מלוה – מלכה הקשורה ומביאה המשיח, כן תהי לנו! מי"ד ממ"ש נאו!

הישועה הנכונה!

בקשר להנ"ל שספר "נויקין" נקרא "ישועות", כדאי לספר; אחרי מלחמת העולם כשהגיע לכאן כ"ק האדמו"ר מקלויזענבורג זצוק"ל נכנס ל"יחידות" להרבי הקודם הריי"צ נ"ע, ובסוף היחידות לפני שיצא אמר לרבי הקודם: "שיהיו ישועות ונחמות!" אמר לו ע"כ הרבי הרי"צ: "איין ישועה און די רעכטע!" (= "ישועה אחת והנכונה!")

לביית אלוקים נהלך ברגש!

בא' השנים הלכו אנ"ש והתמימים מקראון הייטס ל"יתהלכה" לבתי הכנסיות בשכונת ברייטען ביץ' בשבת לפני חג הגאולה י"ב-י"ג תמוז, כשהלכנו ברחוב אמפייר התחיל גשם לטפטף, שהלך וגבר כל הדרך (הארוכה כ-3 שעות) לגשם חזק ושוטף, עד שהגענו לשם (וראו שהגשם הי' לכבודנו, כי כשהגענו לשם הגשם פסק, וכן כשעברנו מביהכ"נ למשנהו) עד כדי כך שבביהכ"נ שכנסו אנ"ש והתמימים (אחרי ש"חזרו" ושימחו בבתי הכנסת הרבים באותה שכונה) נהי' שלולית מהמים שנטפו מהבגדים של כולם... בשבת הבאה דיבר כ"ק אד"ש מה"מ בשיחה בהתוועדות ונתן תשואות חן לאלה שהלכו במסירות גדולה, למרות הגשם החזק, ואמר שזהו מ"ש: "לביית אלוקים נהלך ברגש"; רג"ש – ר"ת רוח גשם שלג, שעל אף הרוח הגשם והשלג הולך היהודי ל"בית אלוקים".

וכנראה הכוונה שכישי רגש, לא מתפעלים ולא שמים לב למניעות והעיכובים, והולכים ברגש. והי' לי מוקשה, למה לא מוזכר כאן שום רמז לקור שגם יכול להיות הפרעה ללכת לביהכ"נ? (כי יכול להיות גשם ולא קר, כמו באמריקה שיורד גשם גם בקיץ) וגם בזמן שיורד השלג עוד לא כ"כ קר.

וכנראה המענה; שאם יש רגש לאלקות ולה', אין קור; רוח, גשם שלג הם מציאות בעולם, אבל קור זו הרגשה אינדיבידואלית לכ"א, שיכולים להיות שני אנשים באותו מקום ובאותו מצב, ולאחד קר ולשני לא, כי זה תלוי גם במצב הרגש של האדם, ואם יש רגש חמימות של קדושה לא מרגישים בכלל את הקור...

"גשמי ברכה" ב"יתהלכה"!

כל שנה בהתוועדות אחש"פ והיום השני דשבועות אד"ש הי' נותן יישר כח לאלה שהשתתפו והלכו ב"יתהלכה", ביום הא' דשש"פ ושבועות, ופ"א בשש"פ שאנ"ש הלכו לווילאמסבורג וכל הדרך הי' גשם שוטף (כנ"ל הפסיק כשהגענו לשם) אמר כ"ק אד"ש מה"מ שגם היה "גשמי ברכה" ליוו והשתתפו ב"יתהלכה"... וידוע שיו"ר צאגו"ח משפיע בישיבה הי' מתברך בהתוועדות שש"פ שילכו עם הגשמים...

אד"ש מה"מ לא הטריח אף א'!

כשהייתי כאן ב"קבוצה" בשנת תשכ"ט (1969) הי' חורף חזק ושלג כבד מאד, יותר הרבה ממה שהי' השבוע, והצטבר לגובה יותר (ובאותם השנים הקור ברוב החורף הי' עצום פי כמה מהשנים האחרונות, והשלג שנערס לא נמס הי' נשאר ברחובות שבועות שלמים).

התמימים ניקו את הכביש ופינו השלג לרכב שהסיע את הרבי לביתו, בפרעזידענט סטריט, וגם רצו אחרי הרכב ודחפו אותו. ולפני שבת פינו השלג ועשו דרך לאיש א' עד ביתו של הרבי (רוב

השנים הרבי הלך כל שבת לביתו אחרי מעריב ואחרי מוסף, ורק בשנים המאוחרות הי' גם בשבת עם הרבנית בבנין הספרי" שעי"י (770).

באותם השנים עוד לא התוועד כ"ק אד"ש מה"מ כל שבת אחה"צ, והרבי הי' הולך לביתו לסעודות. ולמרות שסיימו תפילת מוסף כרגיל בזמן, הרבי הי' נשאר בחדרו עד מאוחר; בקיץ הלך לביתו בערך בשעה 3.15, ובחורף בשעה 2.15.

בשבת זו שהי' השלג הגדול, בזמן שהלך הרבי לביתו הייתי בחדרי בפנימי' ב-749 בקומה העליונה בחדר הגדול (היום זה מס' 401), שהחלונות פונים לכיוון 770. ומכיוון שבחורף אין עלים על העצים, ראיתי בקלות את אד"ש יוצא מ-770 ויורד למדרכה, והלך בשביל שעשו בשבילו ה"יתמימים" בערב שבת.

כשהלך הרבי כרבע בלאק הבחין שמזכירו הרב חיים מרדכי אייזיק ע"ה חודקוב מגיע ממול (הרב חודקוב הי' מתמיד ומקצר בסעודת שבת ומיד אח"ז חזר ללמוד ב-770. (הוא למד כל שבת אחה"צ שו"ע אדה"ז הלכות שבת בחדר המזכירות הראשי שעי"י הכניסה היו מכסים לפני שבת את כל השולחנות ואביזרי המשרד בנייר גדול).

והרב חודקוב הי' ז"רזו ומהיר" ולא שם לב כלל שאד"ש מגיע. ומכיוון שהשביל שעשו הי' רק בשביל איש א', כשהבחין בו הרבי, (למרות שעשו הדרך בשבילו) עלה על השלג והלך וטיפס על ערימות השלג, והרב חודקוב עבר על יד אד"ש וכלל לא שם לב שאד"ש על ידו, כי הי' מסתכל למטה ושקוע במחשבותיו (וכנראה שאד"ש לא אמר לו "גוט שבת" כדי שלא ירגיש אי נוחות שבגללו צעד אד"ש על השלג).

רק כמה מטרים אחרי הרבי, שהלכו הבחורים המלוים, (כידוע שהרבי לא רצה שהבחורים ילכו אתו, רק כדיעבד הסכים מרחוק, כי הרבנית בקשה) אז הבחין ברבי, והתרגש מאד. ואח"כ חזר אד"ש ללכת בשביל שבשגל.

ההשתוקקות ל"ווארא"

שמעתי מידידי הרה"ת שמואל מ"מ שיחי' בוטמן: פעם הי' אי מחשובי חסידי סלונים אצל הרבי הרש"ב נ"ע, ואמר "ווארט" על פרשת וארא; בתחילת הפרשה אומר רש"י וארא אל האבות, וידועה השאלה הרי בפסוק כתוב מפורש שמות האבות? (ואד"ש מבאר שה' התגלה להם בתור האבות שכל בניי יורשים מהם).

ו"הסלונמער" ביאר, באבות – מל' אבה ורצון – שמתגלה לאלה שרוצים ומשתוקקים להתגלות האלוקות. בעייני הרש"ב "ווארט" זה מצא חן ובקשו להישאר קצת שעוד מעט יבוא הבן הריי"צ, ורוצה שגם הוא ישמע זאת, וכשהגיע הריי"צ אמר לו הרש"ב לחזור על זאת.

לעילוי נשמת

ר' יעקב ב"ר דוד שלום ז"ל

נפטר כ"ד אדר ה'תש"ע

זכה ללמוד בכולל "תפארת זקנים לוי יצחק" ולראות בנים נכדים ונינים לומדים במוסדות חב"ד יה"ר שיהי' מליץ יושר עבור בני משפחתו שיחיו להצלחה רבה בכל העניינים הגשמיים והרוחניים מתוך בריאות והרחבה, אושר ושפע ברכה ושמחה תמיד כל הימים, ויקויים "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם בביאת המשיח והגאולה השלימה מי"ד ממ"ש, נאו! נדפס לכבוד כ"ד טבת יום ההילולא דאדמו"ר הזקן ע"י בנו הרה"ח דוד סעדיה שיחי' אדרעי

(דברים שנאמרו בסעודת סיומי הרמב"ם בביהכ"נ וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!